

DRUGA STRANA PRIČE O ŠTRAJKU - KAKO SU POBJEDU POKUŠALI PRETVORITI U IZDAJU

Posebno potaknuta tekstem „Kako smijeniti šefove sindikata?“ te mnogim drugim tekstovima i objavama kojim se naša borba za dostojanstvo uporno želi prikazati kao izdaja, obraćam se svima vama se u želji da vam prenesem istinu o borbi za nenastavno osoblje u školama.

Prije svega željela bih se posebno osvrnuti na dio gornjeg teksta: „*Prema zaključku mnogih, sindikalni čelnici koji su vodili štrajk u školama izdali su svoje članove koji rade kao nenastavno osoblje jer su prihvatili ponudu vlade koja osigurava tražene koeficijente učiteljima, ali ne i ostalima koji su zaposleni u školama. Tako su ostavili na cjedilu svoje članove koji rade kao tajnici, voditelji računovodstva, računovodstveni referenti, administrativni referenti, spremačice, kuhari, domari, portiri, medicinske sestre... Dakle, upravo one članove za koje su se, tobože, žestoko borili. I zato molim jedan veliki pljesak za naše tete spremačice i domare! Za naše kuhare! Za naše pomoćnike u nastavi!*“ rekla je u zanosu Ana Tuškan, glavna tajnica Sindikata učitelja, na masovnom prosvjedu održanom 25. studenog na glavnom zagrebačkom trgu.“

Svoju borbu Sindikat hrvatskih učitelja započeo je još u prosincu 2017. godine akcijom za povećanje koeficijenata tajnicima i računovođama. Na poziv se odazvalo više od 640 tajnika i računovođa te smo svoje argumentirane zahtjeve predali Vladi Republike Hrvatske (u nastavku: Vlada) u mjesecu svibnju 2018. godine. Vlada je te zahtjeve „radi mjerodavnog postupanja“ predala Ministarstvu znanosti i obrazovanja (u nastavku: MZO), a prava borba tek tada počinje. Nakon toga dobivamo prijedloge za izmjenu Uredbe te se očitujemo kako predloženo rješenje nije cjelovito i da treba ići za podizanjem koeficijenata svim zaposlenicima u sustavu odgoja i obrazovanja. Na nizu sastanaka u MZO-u, uporno smo obrazlagali i argumentirali svoje zahtjeve, a posebice za nenastavno osoblje (Strategija obrazovanja, znanosti i tehnologije propisuje da se plaće učitelja moraju izjednačiti s prosječnom plaćom visokoobrazovanih zaposlenika u javnim službama, odnosno ne i plaće nenastavnog osoblja) te je slijedila vrlo zahtjevna akcija uključivanja svih zaposlenika u akciju povećanja koeficijenata. Da smo krenuli u borbu samo za učitelje, ta bi borba bila puno lakša. Iako svjesni toga, ipak inzistiramo na uključivanju svog nenastavnog osoblja u zahtjeve za povećanje koeficijenata složenosti poslova. Nakon održanih sastanaka u MZO-u, činilo se da je MZO na našoj strani i da je prihvatilo svu argumentaciju. No, nakon toga dolazi do šutnje nadležnih institucija, uključujući i MZO. Naravno da je šutnja bila rezultat loše komunikacije MZO-a i Premijera te političkih igara u smislu borbe za „vruće“ stolice. Ono što je uslijedilo svima je poznato te stoga neću ulaziti u prepričavanje tog dijela. Priču nastavljam sa sastancima u Vladi kada njihovi predstavnici uopće ne žele pričati o koeficijentima. Tada ponudu Vlade dajemo na referendum, zbog čega dobivamo mnoge kritike. No, razlog davanja ponude Vlade na referendum bio je vrlo logičan, a njegov je smisao bio taj da Vlada konačno shvati kako zaposlenici ne žele pristati na dodatak te da to nije samo naša priča u pregovorima, već realno stanje na terenu. Da, pričalo se o dodatcima jer je Vladina strana jedino o tom načinu povećanja plaća željela pričati, no bili smo itekako svjesni da će prosvjed pokazati što zaposlenici uistinu žele te smo razgovore iskoristili da Vladu upoznamo i s drugim problemima u sustavu, što svakako ne može biti loše jer je Vlada, uz sve brige koje ima, pokazala

interes za rješavanje gorućih problema u sustavu. No, isto tako bili smo svjesni da će veliki prosvjed na Trgu bana Jelačića potvrditi naš zahtjev i to nam je dalo dodatnu snagu. Tada slijedi sastanak u Vladi na kojem Sanja Šprem ne prestaje inzistirati na našem zahtjevu i ne popušta pred pokušajima snižavanja zahtjeva. Također, ono što se često spominje jest to da je koeficijent za pojedina radna mjesta nenastavnog osoblja viši u sustavu socijalne skrbi. Naravno da smo na pregovorima iznijeli taj argument i još mnogo drugih jer se sustavno bavimo problemima nenastavnog osoblja. No, argument druge strane bio je taj da zaposlenici u sustavu socijalne skrbi nemaju prosvjetni dodatak i da se usporedba radi s člankom 1. Uredbe, odnosno s ukupnim sustavom javnih službi. No i tada dajemo zadnji atom energije i ne odustajemo. Kad onda, negdje usred sastanka šok i nevjerica...gospodin Stipić izjavljuje da, što se njega tiče, može i dodatak. Isti taj gospodin Stipić, koji je objavio na svojim stranicama (na samom početku štrajka) da traži isto što i mi. U tom trenutku, skoro sam pala sa stolice, oblio me znoj i uhvatila mučnina. Nisam mogla vjerovati što se događa, naš „sindikalni kolega“ traži dodatke. U tom trenutku sam Premijer pogledao je u sve nas i rekao: „dakle, vidim da sindikati tu nisu jedinstveni“. Isti taj gospodin Stipić u ovalnom salonu Vlade rekao je nama prisutnima da su se predstavnici nastavnčkih grupa našli u njegovim prostorijama te da je D. P. iz grupe Nastavnici organizirano rekao da je cilj u ovom štrajku uništiti sindikate. Čak je i on djelovao zabrinuto što itko može dati takvu izjavu upravo u prostorijama sindikata.

Zašto toga dana nismo s tim informacijama izašli u javnost? Zato što nismo htjeli uništavati jedinstvo i vjeru koju su zaposlenici imali u nas. Vjerovala sam da smo tu svi zajedno, iskreno sam to vjerovala. Stoga smo u pauzi od sastanka sami sebi ponavljali da se nećemo dati zavaditi i zavaditi javnost, da ćemo inzistirati na koeficijentima i dati zadnju kap krvi da se naši zahtjevi ispune, a to su koeficijenti. No, mislim da je tada, ako ne i prije, Premijeru „kliknula lampica“ i da je vidio kako može iskoristiti naše nejedinstvo pa ubaciti onu staru „zavadi pa vladaj“. Sada, kada mi se sve pomalo slaže, shvatila sam zašto je kolega Stipić tražio dodatak. Pa logično...možda zato da dva najjača sindikata ispadnu izdajice jer nikome nije u cilju imati jake reprezentativne sindikate, pogotovo ne Preporodu, a dodatni je plus to što se u medijima neće pričati o tome zašto je dana takva konačna ponuda i od kuda opet dodatak. To je prestalo biti bitno, a to je ključ svega. Sve argumente u korist nenastavnog osoblja i dalje smo iznosili, no nakon „bušenja“ našeg zahtjeva sve je to bilo teže ostvarivo. Tim više što je gospodin Stipić imao dodatni as u rukavu. Taj as u rukavu bio je njegovo neskriveno poticanje zabrane štrajka. Znači, nakon konačne ponude Vlade definitivno je mogla na red doći i zabrana štrajka, neplaćeni štrajk i ponuda od nula kuna jer, ruku na srce, većina štrajkova tako je i završila. Pogledajmo samo štrajk Croatia Airlinesa koji je bio zabranjen. Meni još tada nije bilo jasno zašto, no sada mi je jasno. U slučaju zabrane štrajka, on bi se ponovno mogao obrušiti na nas da je štrajk zabranjen jer ga mi nismo dobro organizirali i da kada bi on to vodio, bilo bi potpuno drugačije. „Moš mislit!“ On je imao dvije opcije (koje su za njega obje bile dobre) no na žalost, niti jedna opcija nije uključivala boljitak zaposlenika. No ponavljam, istina je da niti tada nismo posustali, naš kolega „Stipe u gostima“ odustao je za sve nas i time dao Premijeru prostor da ne usvoji ponudu na način na koji smo ju mi postavili, a sve kako bi se pričalo više o nama nego o njemu i o onome

koji mu je olakšao davanje takve ponude. Cijela priča postaje još gora kada dolazimo na dio s referendumom. Dakle, gospodin Stipić čitavo je vrijeme, naravno, bio svjestan da njegovo izjašnjavanje nema nikakvog pravnog učinka, no isto je tako bio svjestan da je naš položaj drugačiji i da o nama ovisi sudbina više od 68 000 zaposlenika. Mi smo morali razmišljati odgovorno i hladne glave. Režija gospodina Stipića išla je upravo za tim da se konačna ponuda Vlade ne prihvati jer je njemu zabrana štrajka bila idealno rješenje da se obruši na nas i optuži većinske sindikate za mogući scenarij dobivanja nula kuna. Tako ponovno on ne bi ispaao ni kriv ni dužan, već samo slučajni promatrač, „Stipe u gostima“. A to što zaposlenici nakon toga možda ne bi dobili ništa, to što bi u prosincu za Božić imali upola manje plaće radi neplaćanja dana provedenih u štrajku, to njega uopće ne bi zanimalo jer je on, uostalom, taj koji je oslabio zajedničku pregovaračku poziciju i tu nije bilo spasa. Niti jedna daljnja, eventualna ponuda Vlade, uz prethodno predlaganje dodatka, ne bi bila takva da se dobije koeficijent za sve i to je stvarnost. Učitelji bi, sukladno Strategiji, zasigurno, nakon toga, dobili nešto, no drugi možda ne bi dobili ništa. Povećanje je ispregovarano za sve, 6,11% dobili su svi zaposlenici u sustavu, a neki su dobili i više od toga. Odluka je tako jednoglasno donesena, i to ne od Mihalinca i Šprem već od strane tijela koja su postupila vrlo odgovorno, pod cijenu toga da nam čak dolaze i poneki mailovi „da smo gori od četnika“. Nikad nikome ne bih poželjela ono što sam proživjela ovih dana zbog pojedinaca koji su podlegli raznoraznim objavama, ali mirno spavam jer znam da smo se borili do zadnjeg trenutka i da je naša borba bila iskrena i ponosna. Ono što ne mogu nikako prežaliti je to da su zli pojedinci uništili ljudima ponosan povratak u školu, ali to neka njima bude na dušu jer svi, koji su sudjelovali u ovoj borbi, moraju biti iznimno ponosni.

I ne želim završiti ovaj tekst u negativnom tonu jer je do sada bilo previše negative, a koje ne bi bilo da neki „igrači“ nisu krenuli zabijati autogolove štrajkaškoj reprezentaciji.

Za kraj, kao osoba koja zna koliko smo se iskreno borili, i koliko je srca u to uloženo, bez obzira na trenutnu percepciju dijela javnosti, znam da imamo dovoljno snage za nastavak rada na poboljšanju položaja zaposlenika u sustavu obrazovanja. Naime, nakon prosvjeda 25. studenog 2019. godine, ništa više neće biti isto. Senzibilizirali smo javnost za probleme nenastavnog osoblja, učitelje se više neće moći nazivati uhljebima, a zajedništvo u štrajku doprinijelo je vraćanju digniteta struci. Hvala svima koji su na naš prosvjed došli s iskrenim namjerama i željama kao što smo došli i mi. Svakodnevno nam dolaze mnoge pohvale jer je ovo velika pobjeda za sve zaposlenike, a također želim poručiti da ćemo se i dalje boriti za nenastavno osoblje te da ih sve pozivamo u naš ured kako bi vidjeli što smo do sada napravili i što planiramo jer je naša borba iskrena i ne završava ovim povećanjima plaće.

Roditelji, koje svakodnevno srećem na cesti, govore mi da sada više shvaćaju važnost svakog zaposlenika u sustavu obrazovanja i da prema njima imaju veće poštovanje. Nenastavno osoblje više nije margina, već neizostavan dio sustava i svaka dalja borba za njih bit će uspješnija jer za nju postoji podrška javnosti. Shvatilo se i koliko su učitelji važni za budućnost naše domovine. Nije li to razlog za ponos, nije li razlog za ponos to što smo, usprkos svemu gore navedenome, uspjeli izboriti povećanje za sve zaposlenike u sustavu obrazovanja i ukazali na najveće

probleme? Da, znamo da to nije koeficijent za sve, i da, znamo koliko je on važan jer smo upravo mi, sve do zadnjeg trena, inzistirali na njemu. I sada je manje bitno vjeruje li javnost tome ili ne, ali mi znamo da smo dali sve od sebe i zbog toga smo ponosni. Također, Premijer je javno izrekao da ćemo biti partneri u radu na novoj Uredbi pa to i očekujemo. Ujedno je rečeno da se „zbog pravnih prepreka“ nisu svima mogli dati koeficijenti. Naravno da je rijetko tko pitao, u navalama bijesa, afekta i pod utjecajem raznoraznih širitelja mržnje, koje su to pravne prepreke za nedavanje koeficijenata nenastavnom osoblju, jer je bilo važnije gaziti po onima koji su ovu borbu vodili iskreno, pošteno i dostojanstveno. I zato ja postavljam to pitanje, a na kraju ponavljam: drage tete spremačice, drage kuharice, dragi domari, dragi tajnici i računovođe, vi jeste bitni i javnost je to prepoznala. Zato je ova borba, usprkos pucanju u naša leđa, uspjela jer je i šira javnost prepoznala vašu važnost, a to je značajan korak prema ispunjenju cilja boljih uvjeta rada, rješavanja problema zabrane zapošljavanja i stvaranja platforme za novu Uredbu bez „pravnih prepreka“. Tu borbu nastavljamo, što god pričali o nama, jer je to naša dužnost i iskrena želja od samog početka.

Ana Tuškan, Glavna tajnica,

Sindikat hrvatskih učitelja

